

Helena Ogilba

Fraszki prawnicze

Palestra 18/11(203), 138-140

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

HELENA OGILBA

Sprawa

Sąd udzielił mu głosu.
Wzniósł ramię i potrząsnął rękawem toga
gestem pełnym patosu.
Zawołał: — Sądzie Wysoki!
od lat niepamiętnych
dwa dobra najwyżej ceniono:
życie i honor!
Niestety!
Instynkty zbrodnicze,
krwiożercze
plamią ludzkości oblicze:
grożą nam skrytobójcze sztylety,
dybią na honor języki oszczercze!
Oto staję przed sądem
ja, pełnomocnik ofiary,
sprawiedliwości żądam
i kary!
Niech Sąd taką karę wymierzy,
aż echo jej sięgnie najdalszych rubieży!
Niech lękiem przejmie przestępcę,
by nie powtórzył przestępnego czynu
nigdy więcej!!!

Zaledwie dobiegło przemówienie końca,
zerwał się z miejsca obrońca.
Wzrokiem powiódł dokoła:
— Wysoki Sądzie! — zawołał.
— Co słyszę?
Krwiożerczość, popędy zbrodnicze
to ma być ludzkości oblicze?
A jej wartości najwyższe:
dobroć, miłość bliźniego święta?
Czyżby przeciwnik o nich nie pamiętał?
Zapomniał w swej zawziętości,
że nie zemsta, nie chęć odwetu,
lecz zgoda i miłość przeto
budują przyszłość ludzkości!!!

Tak oto podczas rozprawy,
dar słowa demonstrując i piękne gesty,
walczyły ze sobą dwa asy palestry.

Cóż było przedmiotem tej sprawy?
Zbrodnia stanu? Gwałt? Grabież?

Ktoś kogoś położył trupem?
Nie!
Baba powiedziała babie:
— pocałuj mnie w d...! —

Przemówienie

Pewna mecenas, która była kobietą
znaną z urody, tudzież z tupetu,
by uchronić klientkę od kary surowej,
taką przed sądem wygłosiła mowę:
— Wysoki Sądzie!
Na oskarżoną Sąd spojrzeć raczy:
ona nie grzeszy urodą —
jest brzydka raczej.
Ona nigdy nie była kobietą ładną.
Czym była jej młodość,
jest łatwo zgadnąć.
Jej młodość była rozczarowań serią,
próżnym czekaniem w męce...
Cierpiała...
A teraz, gdy ma climacterium,
cierpi po trzykroć więcej!
Zarzuca jej akt oskarżenia,
że w barze pracując jako bufetowa,
wzięła się kawę i wódkę fałszować.
Niech Sąd surowo tego nie ocenia,
niech Sąd rozważy, zrozumie,
że ona, która od dni swych poranka
nie miała męża ani kochanka,
była w tym barze sama w mężczyzn tłumie!
I żaden z nich, gdy nalewała kawę,
nie uśmiechnął się do niej czule,
nie spojrzął nawet
na brzydulę.
Przeżywała więc nieustannie
obojętności męskiej torturę...
W takim stanie
mogła pomylić kawy recepturę
i zamiast kawy podawać lurę! ... —
Sąd karę surową wymierzył.
Uzasadniając zaś wyrok dodał:
— Obrona, przyznać należy,
nie myli się w swoich wywodach:
na los kobiety ma wpływ uroda.
I każdy wie o tym wpływie.
Toteż patrząc na ładne usta,
słuchamy cierpliwie
nawet gdy mówią głupstwa.

Postępowanie pojednawcze

Przed sądem stanęły strony.

Ona żądała rozwodu,
bo mąż żył z nią krótko
i opuścił ją bez powodu.

Do strony pozwanej rzekł sędzia przeto:

— Dlaczego nie chce pan żyć z powódką?

Z taką ładną kobietą? —

A na to tamten z ukłonem,

rękę do serca podnosząc

szarmanckim gestem:

— Ja? Nie chcę? Ależ z największą rozkoszą!

Jestem pełen zachwytu.

Tylko że ... jestem

kuratorem

nieznanego z miejsca pobytu.

Nagrobek

Tu sędzia leży,

co błędził w swych myślach:

myślał, że sądził,

sądząc, że myślał.

Prosi o kilka pacierzy.

Fraszka bez tytułu

Któs, adwokackich nie znając nawyków,
zapytał nie kryjąc zdziwienia:

— Dlaczego podczas przemówienia

niektórzy spośród mecenasów

głos nagle podnoszą do krzyku? —

Zeby od czasu do czasu

obudzić ławników.

JULIUSZ LESZCZYŃSKI

Na pewną kategorię klientów

Zanim przestąpi

Zespołu próg —

pamiętaj, że niekiedy

Twój klient — twój wróg.